

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/11/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6923010412
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Juhás
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6923010412.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD. a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Štefana Juhása, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 9. apríla 2024 v Banskej Bystrici, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. OT/71/2023 z 12. decembra 2023, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“ alebo súd prvého stupňa“) sp. zn. OT/71/2023 z 12. 12. 2023 bol obžalovaný A. B. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný za vinného z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 10. 07. 2023 v čase od 18.30 hod. do 18.55 hod. na ul. Cukrovarskej v Rimavskej Sobote na parkovisku pred OD Tesco Rimavská Sobota, pod vplyvom alkoholu počas toho, ako bol s ním prejednávaný priestupok hliadkou Mestskej polície Rimavská Sobota v zložení C. B. a D. E., bol agresívny, arogantný a na adresu C. B. používal rôzne vulgarizmy, neskôr sa mu začal vyhrážať fyzickou likvidáciou, zabitím, zbitím, po čom ho udrel do oblasti ľavého ramena a keď aj naďalej stupňoval svoju agresivitu, člen hliadky Mestskej polície Rimavská Sobota C. B. vybral služobný telefón a začal toto jeho konanie nahrávať, po čom obžalovaný znovu udrel C. B. do pravej ruky v oblasti zápästia, čím mu vyrazil služobný mobilný telefón z ruky, ktorý sa však nepoškodil a následne boli voči nemu použité donucovacie prostriedky a založené putá, pričom týmto konaním spôsobil poškodenému C. B., nar. XX. XX. XXXX, trvalým bydliskom F. XX/X, F., okres G. H., pomliaždenie pravého zápästia a ľavého ramena, ktoré zranenie si nevyžiadali dobu liečenia a ani práceneschopnosť.

Za to okresný súd obžalovanému uložil podľa § 323 ods. 1 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, ktorého výkon podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmiennečne odložil, uložil probačný dohľad nad jeho správaním v skúšobnej dobe a ustanovil skúšobnú dobu v trvaní 1 rok v súlade s § 51 ods. 1 a 2 Trestného zákona. Podľa § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona obžalovanému uložil obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktoré písomne zdôvodnil dodatočne podaním doručeným okresnému súdu 11. 01. 2024. V ňom poukázal na to, že členovia hliadky mestskej polície s obžalovaným riešili priestupok, pri ktorom obžalovaný spolupracoval a uznal si vinu, čo nebolo ani sporné. Obžalovaný od hliadky odchádzal, keď sa na ich výzvu vrátil pre svoj občiansky preukaz. Pokiaľ ide o údajný úder do pleca príslušníkovi C. B., tento nebol zistený pri lekárskom ošetrení a rovnako aj svedkyňa I. J. potvrdila, že obžalovaný neudrel C. B. do pleca. Situácia sa vystupňovala tým, že C. B. si celý incident začal nahrávať na služobný telefón. Obžalovaný ho vyzval, aby tak

nerobil. Obžalovaný sa vulgárne vyjadroval na adresu člena hliadky C. B., na čo bol upozornený, aby od takého správania upustil, pretože sa dopúšťa útoku na verejného činiteľa. Obžalovaný následne vyrazil mobil z ruky C. B., pričom malo dôjsť k drobnému pohmoždeniu ruky C. B.. Ani z obrazovo-zvukového záznamu, vyhotoveného mobilným telefónom mestskej polície, nie je preukázané, že by obžalovaný udrel C. B., čo mala potvrdiť aj svedkyňa J.. Zárok mestskej polície bol netaktický, neprofesionálny, pretože obžalovaný už od hliadky odchádzal a pokiaľ by ho nechali odísť, k ničomu by nedošlo. C. B. mal situáciu vyhrotiť natoľko, že to vyvrcholilo úderom obžalovaného na mobil, ktorý držal v ruke. Podľa jeho názoru tak nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Z týchto dôvodov navrhol zrušiť napadnutý rozsudok okresného súdu a vec postúpiť okresnému úradu na rozhodnutie o priestupku.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel, zrušil napadnutý rozsudok a vec postúpil na prejednanie priestupku.

Prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že napadnutý rozsudok v celom rozsahu považuje za zákonný a správny, preto navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný sa ospravedlnil za skutok a zároveň dodal, že policajta nenapadol, iba nechcel, aby ho kameroval, pretože na to ako člen hliadky mestskej polície nemal právo. V ostatnom poukázal na vyjadrenie jeho obhajcu a písomné dôvody odvolania.

Krajský súd Banská Bystrica, ako súd odvolací, predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, zistil, že odvolane obžalovaného bolo podané včas, v lehote ustanovenej podľa § 309 Trestného poriadku, odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Trestného poriadku, a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Trestného poriadku.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Z obsahu jeho odôvodnenia je totiž zrejmé, že okresný súd stručne vysvetlil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom vysvetlil, k akým zisteniam došiel na základe konkrétnych vykonaných dôkazov, ako tieto dôkazy hodnotil. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovaného boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal dostatočným spôsobom a odvolací súd ich akceptuje.

Ak súd prvého stupňa postupoval podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd

ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaný namieta hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplynúť z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Okresný súd v rámci hlavného pojednávania vykonal dokazovanie v rozsahu nevyhnutnom pre svoje rozhodnutie. Na základe rozsiahleho dokazovania dospel podľa odvolacieho súdu k správneému záveru ohľadom viny obžalovaného pre skutok uvedený v bode 1 výroku napadnutého rozsudku.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, k tomu krajský súd uvádza, že obžalovaný interpretuje jednotlivé dôkazy v rozpore s tým, čo sa nimi preukázalo. Svedkyňa I. J. potvrdila, že sa skutok stal tak, ako vypovedali svedkovia C. B. a D. E.. Navyše uviedla, že obžalovaný bol agresívny už pri riešení priestupku, teda v rozpore s tým, čo tvrdil obžalovaný v odôvodnení odvolania. Zároveň potvrdila, že videla fyzický útok obžalovaného sotením do pleca člena hliadky mestskej polície, ktorý vyhotovoval obrazovo-zvukový záznam. Nevidela iba to, či obžalovaný aj uderil jedného z členov hliadky mestskej polície. Nie je preto pravdou, že by táto svedkyňa potvrdila, že obžalovaný fyzicky neútočil na C. B.. Výpoveď tejto svedkyne je v zhode s výpoveďami C. B. a D. E. a rovnako v zhode s obrazovo-zvukovým záznamom, ktorý zhotovil C. B.. V priebehu celého konania nebol produkovaný ani jeden dôkaz, ktorý by preukazoval pravdivosť tvrdení obžalovaného.

Na základe výsledkov vykonaného dokazovania mal okresný súd jednoznačne preukázané, že obžalovaný sa dopustil prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Trestnej zodpovednosti obžalovaného nezavahuje skutočnosť, že ho mal vyprovokovať údajne neprofesionálny prístup členov hliadky mestskej polície, resp. vyhotovovanie obrazovo-zvukového záznamu z časti tohto zákroku. Krajský súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti § 3 ods. 3 zákona č. 564/1991 Zb. o obecnej polícii v znení neskorších predpisov, podľa ktorého obecná polícia je oprávnená využívať zvukové, obrazové alebo iné záznamy spracúvané v súlade s osobitným predpisom na plnenie jej úloh a na zaznamenávanie priebehu jej činnosti alebo zákroku. Preto tvrdenia obžalovaného, že postup členov hliadky mestskej polície bol nezákonný, neobstoja. Rovnako zo samotného obrazovo-zvukového záznamu nevyplýva, že by obžalovaného členovia hliadky akýmkoľvek spôsobom provokovali. Obaja členovia hliadky mestskej polície postupovali v súlade so zákonom a obžalovaného upozornili, že si zabudol občiansky preukaz. Z uvedeného ani náznakom nevyplýva, že by postupovali nesprávne, či dokonca neprofesionálne alebo provokačne. Obžalovaný na druhej strane bol taktiež povinný správať sa v súlade so zákonom a strieť vyhotovenie obrazovo-zvukového záznamu zo samotného zákroku, ktorý sa navyše začal vyhotovovať až potom, ako sa agresivita zo strany obžalovaného stupňovala. Súhrn vykonaných dôkazov vyznievajúcich v neprospech obžalovaného, ktoré na seba nadväzujú a dopĺňajú sa, vzhľadom na ich rozsah, silu a celkovú dôkaznú hodnotu, nielenže vyvracia jeho obhajobu, ale zároveň spoľahlivo preukazuje, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bol ustálený okresným súdom, ktorý ho súčasne náležite právne kvalifikoval a je zaň zároveň trestne zodpovedný.

Krajský súd ďalej zistil, že okresný súd nepochybil ani vo výroku o uloženom treste, pretože prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34, § 36, § 37, § 38 Trestného zákona, na ktoré je povinný prihliadnuť, a to na spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútku, poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy, ako aj generálnu a individuálnu prevenciu. Okresný súd dostatočným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo obžalovanému ukladal trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby potom, ako správne ustálil pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností (§ 37 písm. m) Trestného zákona a § 36 písm. l) Trestného zákona). Aj podmienené odloženie výkonu uloženého trestu odňatia slobody s uloženým probačným dohľadom a určením skúšobnej doby na 1 rok (§ 49 ods. 1, § 51 ods. 1, 2 Trestného zákona), za súčasného uloženia primeraných obmedzení, bolo v súlade so zákonom s prihliadnutím na osobu obžalovaného, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, ako aj okolnosti prípadu, pričom na zabezpečenie ochrany spoločnosti a nápravu obžalovaného nebol výkon trestu odňatia slobody

nevyhnutný. Krajský súd sa stotožnil aj s odôvodnením výroku o treste, preto naň v podrobnostiach odkazuje.

Po zhodnotení všetkých skutočností, majúci význam pri určovaní druhu trestu a jeho výmery, dospel odvolací súd k záveru, že uložený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a nasl. Trestného zákona a takýto postih páchatel'a je adekvátny, zodpovedá požiadavkám zabezpečenia generálnej i individuálnej prevencie.

Na základe uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol správnym a zákonným spôsobom, a preto odvolanie obžalovaného podľa ustanovenia § 319 ods. 1 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.